

Arrest

nr. 85 970 van 21 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAS, die *loco* advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster diende op 2 januari 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten waarbij ze verklaarde in het bezit te zijn van een Spaanse verblijfsvergunning. Op 11 januari 2012 werd verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van haar asielaanvraag.

Op 7 februari 2012 werd aan de Spaanse autoriteiten gevraagd om verzoekster terug te nemen in toepassing van artikel 9 van Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (*Pb.L.* 25 februari 2003, afl. 50) (hierna: Dublin-verordening).

Spanje aanvaardde op 5 april 2012 zijn verantwoordelijkheid op grond van artikel 9, § 1 Dublin-verordening.

Op 17 april 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie t.a.v. verzoekster een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Dit zijn motieven van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, op dezelfde dag ter kennis gebracht aan verzoekster:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde V.P.A.D. geboren te (...), op (in) (...) van nationaliteit : Colombia die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(1) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar minderjarige dochter vroegen op 02.01.2012 asiel in België. De betrokkene is in bezit van een paspoort van Colombia met nummer (...) afgegeven te Valencia (Spanje) op 29.08.2011 en geldig tot 28.08.2021. Tijdens haar verhoor verklaarde de betrokkene dat ze op 02.01.2009 van Colombia naar Spanje reisde en in Spanje over een verblijfsvergunning beschikte. Ze voegde toe dat deze verblijfsvergunning zou worden verlengd, maar dat ze in september 2011 vanuit Spanje naar België kwam. Ze verliet het grondgebied van de Lidstaten niet. Op 07.02.2012 werd een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Spaanse instanties, die op 04.04.2012 op grond van artikel 9(1) van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor de overname van de betrokkene en haar dochter en met de behandeling van haar asielaanvraag..

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze een asielaanvraag in België indiende (vraag 25) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 27). De betrokkene stelde dat ze via een organisatie, waarin ze actief is, een vrouw leerde kennen, die actief is in België en daarom naar België kwam. De betrokkene voegde toe dat ze in Spanje werd bedreigd en dat de Spaanse instanties haar geen bescherming boden. Middels schrijven van haar advocaat van 17.02.2012 en 22.03.2012 verzoekt de betrokkene dat inzake haar asielaanvraag toepassing zou worden gemaakt van de soevereiniteitsclausule en dat haar asielaanvraag zou worden behandeld door de Belgische instanties. De betrokkene verklaart dat ze in Spanje meermaals werd bedreigd door "Colombiaanse paramilitaire gemeenschappen" en verscheidene keren klacht indiende bij de politie. Ze diende een verzoek in tot bescherming bij de gerechtelijke instanties, maar dit verzoek tot bescherming werd geweigerd. Bij het schrijven van 22.03.2012 is een faxcopie van een verzoek voor bescherming d.d. 23.12.2010 gevoegd en een faxcopie van een beslissing van de rechter van instructie van 10.01.2011. Verder bracht ze bij haar verhoor een aantal internetartikels aan, die betrekking zouden hebben op haar problemen in Spanje ("La mujer que destapo anomalías en una ONG de Elche pide protección", "La juez rechaza proteger a la mujer que denunció a una ONG").

Betreffende de door de betrokkene ter toepassing van het soevereiniteitsbeginsel aangebrachte argumenten benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Betreffende de door de betrokkene aangevoerde argumenten wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te

worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). De betrokkene verklaarde dat ze in Spanje meermaals werd bedreigd door Colombianen en dat ze verschillende keren klacht indiende bij de politie. Ze stelde verder dat ze om bescherming verzocht bij de Spaanse instanties, maar dat die bescherming werd geweigerd. We merken op dat de betrokkene verklaarde dat ze verscheidene keren klacht indiende bij de politie, maar hiervan geen enkel bewijs aanbrengt. Betreffende het verzoek om bescherming, dat door de Spaanse instanties zou zijn geweigerd, merken we op dat de betrokkene hieromtrent een faxcopie van een beslissing van de rechter van instructie («Juzgado de instruccion numero 5 de ELX») van 10.01.2012 aanbrengt. In deze beslissing wordt gesteld dat het verzoek van de betrokkene om haar bescherming te bieden wordt afgewezen omdat het niet voldoet aan de voorwaarden die worden uiteengezet in artikel 1 van de Organieke Wet 19/94 ("Ley Organica 19/1194, de 23 de diciembre, de Proteccion a Testigos y Peritos en Causas Criminales"). In dezelfde beslissing wordt gesteld dat de betrokkene de mogelijkheid heeft beroep in te dienen tegen deze beslissing.

We benadrukken dat de betrokkene op 23.12.2010 de bevoegde Spaanse instanties verzocht haar het specifieke statuut van beschermde getuige toe te kennen. Dit werd geweigerd en de beslissing van weigering werd gemotiveerd : het verzoek van de betrokkene voor de toekenning van het statuut van beschermde getuige beantwoordde niet aan de in wet uiteengezette voorwaarden. Lia de weigering van het toekennen van het specifieke statuut van beschermde getuige kan dan ook enkel worden besloten dat dit werd geweigerd omdat de betrokkene niet voldeed aan de door de wet gestelde voorwaarden, maar kan volgens ons niet worden besloten en worden veralgemeend dat de betrokkene met betrekking tot vermeende problemen inzake haar persoonlijke veiligheid op geen enkele wijze bijstand en bescherming van de bevoegde Spaanse instanties kon verkrijgen. Verder merken we op dat in het besluit van 10.01.2011 uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van een beroepsmogelijkheid tegen de weigering van het toekennen van het statuut van beschermde getuige. De betrokkene toont niet aan dat ze van deze mogelijkheid gebruik maakte.

Het argument van de betrokkene dat een overdracht aan Spanje vanwege het niet bieden van bijstand en bescherming door de Spaanse instanties een schending zou zijn van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet weerhouden en geeft ons inziens geen aanleiding tot een toepassing van het soevereiniteitsbeginsel.

We benadrukken dat Spanje op 04.04.2012 erkende verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene, die geen asiel vroeg in Spanje, haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder onderzoek van haar asielaanvraag.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Spaanse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook golden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Spanje kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familieleden te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat ze op dit ogenblik wordt behandeld voor een aandoening. Ze brengt echter geen attesten of andere elementen aan, waaruit dient te worden besloten dat de aandoening een overdracht aan Spanje zou verhinderen. geen melding van gezondheidsproblemen.

Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Spaanse instanties vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 3.43/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(1) van Verordening 343/2003.

Een overdracht aan Spanje kan door onze diensten worden georganiseerd. De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Spanje in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet); artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en de schending van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), ingeval van terugzending naar Spanje, die verzoekster als volgt onderbouwt:

"Verzoekster was lid van de linkse beweging "Pueblo Democratico Alternativo" en vervolgens van de "Partido Comunista colombiano".

Verzoekster groeide op als Embera Chami binnen de inheemse gemeenschap "Carla Momo Ylomapieta" gelegen in Supia Caldas, departement Caldas. Verzoekster kon studeren in Medellín. Tijdens haar studies keerde ze elk weekend terug naar haar dorp waar ze voor haar gemeenschap kon werken.

Paramilitaire groeperingen gebruikten geweld tegen de gemeenschap teneinde de grond waarop de inheemse gemeenschappen leven in te palmen. Verzoeksters inspanningen voor de gemeenschap en haar profiel als studente, actief binnen een linkse beweging, maakten haar tot een bedreiging voor hun activiteiten en plannen. Ze werd regelmatig bedreigd.

Teneinde verder geweld tegen haar persoon te vermijden vertrok ze naar Spanje om er te studeren. Daar zette verzoekster haar engagement voort. In Spanje bestond een organisatie "Colombianos en Elche" die geld verzamelde voor projecten voor de inheemse bevolkingen in Colombia. Er werden echter vragen gesteld bij de oprechtheid van de missie van de organisatie. Velen stelden zich de vraag of dit geld effectief in Colombia gebruikt werd voor deze projecten. Men stelde verzoekster daarom voor om naar Colombia te vertrekken en te onderzoeken wat er effectief met de fondsen van "Colombianos en Elche" gebeurde. Verzoekster stelde vast dat het geld in de zakken van de organisatoren verdween en niet ten gunste van de inheemse bevolking werd gebruikt.

Verzoekster maakte een uitgebreid rapport op over deze situatie en klaagde ze aan bij de Rechtbank van Elche, Spanje.

Dit werd haar niet in dank afgenomen. Ze werd verschillende keren bedreigd per telefoon. Personen waarvan ze weet dat ze behoren tot paramilitaire groeperingen intimideerden haar overal waar ze kwam. Verzoekster diende verschillende keren klacht in bij de politie. Doordat het gemeentebestuur vriendschapsbanden had met de organisatoren van "Colombianos en Elche", behielden ze hun vertrouwen in hen en weigerden ze verzoekster de nodige bescherming te bieden.

Verzoekster voelde zich daarom niet meer veilig in Spanje en vluchtte naar België. In tegenstelling tot Spanje, is de Colombiaanse gemeenschap hier niet alom vertegenwoordigd. Verzoekster wordt hier niet bedreigd door paramilitaire bewegingen en voelt zich hier in veiligheid.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet aangetoond heeft klacht te hebben ingediend bij de politie, doch niets is minder waar. Ze heeft aan de tegenpartij het stuk 12 overgemaakt, waarbij de

bijlage 7 ("anexo 7") weldegelijk een kopie is van de klacht die werd genoteerd bij de politiediensten van Valencia, namelijk op 29 januari 2009 om 10.30, waarbij de klacht die nummer 673/09 draagt en een vervolg hiervan dat het nummer 861/09 draagt, uitgebreid melding maken van de bedreigingen die verzoekster ondergaan heeft.

De bestreden beslissing is op dit punt manifest foutief gemotiveerd.

Het loutere feit dat verzoekster geen beroep indiende tegen de weigering van de rechter om haar het statuut van beschermde getuige toe te kennen, is geen afdoende argument om aan te tonen dat de Spaanse autoriteiten haar werkelijk bescherming wilden bieden.

Immers, doordat het gemeentebestuur vriendschapsbanden had met de organisatoren van "Colombianos en Elche", behielden ze hun vertrouwen in hen en weigerden ze verzoekster de nodige bescherming te bieden.

Verzoekster heeft duidelijk aangehaald wat zij vreest in Spanje. Verzoekster maakt deel uit van de groep personen die (internationale) bescherming vraagt. Deze groep is duidelijk gedefinieerd en men kan op basis van de rapporten die hieronder worden aangehaald ervan uitgaan dat deze groep in Spanje niet de vereiste bescherming krijgt.

Verzoekster heeft ook in concreto aangetoond dat de Spaanse autoriteiten haar geen bescherming gaven.

Bovendien blijkt uit de rapporten dat zij aanhaalt in huidig verzoekschrift dat het merendeel van de asielaanvragen wordt afgekeurd, zodat ze totaal geen zekerheid heeft over de ernst waarmee haar asielaanvraag zal behandeld worden.

De bestreden beslissing is manifest foutief gemotiveerd. Hierdoor worden de overige aangehaalde artikelen eveneens geschonden."

2.2. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). *In casu* stelt de Raad vast dat verzoekster in de uitwerking van het middel niet aangeeft op welke wijze artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet is geschonden noch verduidelijkt de verzoekster op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat luidt: *"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie"* is geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de juridische grond (met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 9, § 1 van de Dublin-verordening) en de motieven (met name het feit dat de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster de Spaanse autoriteiten toekomt) aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Uit het verzoekschrift blijkt voorts dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot

de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Samenhangend met materiële motiveringsplicht, legt het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De betrokken overheid dient zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schendingen van artikel 3 van het EVRM.

2.3. Bij nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bedreigingen vreest in Spanje vanwege Colombiaanse paramilitaire groeperingen, nadat ze een rapport opstelde en een klacht neerlegde over geldverduistering bij de Spaanse organisatie "Colombianos en Elche". Verzoekster voert aan dat de Spaanse autoriteiten haar niet beschermen.

2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een Verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een Verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het reëel risico op een slechte behandeling kan voortvloeien uit handelingen van niet-overheidsactoren; het is dan relevant dat daarbij wordt aangetoond dat de overheden van het land van bestemming niet bij machte zijn om dit risico te voorkomen door passende bescherming te verschaffen (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, *H.L.R. v. Frankrijk*, par. 40; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 98).

2.5. Verzoekster stelt dat ze wel heeft aangetoond dat ze een klacht heeft ingediend bij de politie en verwijst daarvoor naar stuk 12, omschreven als een "bijlage 7/annexo 7" dat een kopie zou zijn van de klacht die werd genoteerd bij de politiediensten van Valencia. De Raad treedt de verwerende partij bij in de vaststelling dat het administratief dossier dit stuk 12 niet bevat. Bovendien verwijst verzoekster in haar briefwisseling van 17 februari 2012 en 22 maart 2012 telkens naar een inventaris van slechts 11 stukken. Nergens in het administratief dossier is het stuk terug te vinden dat overeenstemt met de beschrijving gegeven door verzoekster. Aldus kon de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing er ook geen rekening met houden. In die zin maakt verzoekster niet aannemelijk dat het motief van de bestreden beslissing, meer bepaald het feit dat zij geen enkel bewijs aanbrengt ter ondersteuning van haar verklaring dat ze verscheidene keren klacht indiende bij de politie, kennelijk onredelijk of fout zou zijn (zie gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken van 11 januari 2012 in het administratief dossier).

2.6. Wat betreft verzoeksters aanvraag om het statuut als beschermde getuige, blijkt bij nazicht van het administratief dossier en zoals correct vermeld in de bestreden beslissing (met name stuk *“Juzgado de instruccion numero 5 de ELX”* van 10 januari 2011), dat dit verzoek werd afgewezen omdat verzoekster niet voldeed aan de door de Spaanse wet gestelde voorwaarden, met name artikel 1 van de Organieke Wet 19/94 (Ley Organica 19/1994, de 23 de diciembre, de Proteccion a Testigos y Peritos en Causas Criminales). Voorts stelt de Raad vast dat tegen de weigering van toekenning van het statuut van beschermde getuige beroep kon worden ingesteld, en dat verzoekster niet aantoonde van deze mogelijkheid gebruik te hebben gemaakt.

2.7. Waar verzoekster stelt dat dit loutere feit geen afdoende argument is om te besluiten dat de Spaanse autoriteiten werkelijk bescherming bieden, daar het gemeentebestuur vriendschapsbanden heeft met de organisatoren van *“Colombianos en Elche”* en daardoor verzoekster de nodige bescherming weigeren, merkt de Raad op dat verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen en dit niet staat met concrete elementen. Bij nazicht van het administratief dossier blijkt voorts niet dat verzoekster zich tot hogere Spaanse overheden heeft aangewend ter bescherming.

Verzoekster toont, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt beweerd, *in casu* dan ook niet concreet aan dat de Spaanse overheden haar niet willen of kunnen beschermen.

Bij gebrek aan bewijs dat de Spaanse overheden verzoekster niet beschermen, is het dan ook niet kennelijk onredelijk noch manifest foutief dat de gemachtigde stelt *“uit de weigering van het toekennen van het specifieke statuut van beschermde getuige kan dan ook enkel worden besloten dat dit werd geweigerd omdat de betrokkene niet voldeed aan de door de wet gestelde voorwaarden, maar kan volgens ons niet worden besloten en worden veralgemeend dat de betrokkene met betrekking tot vermeende problemen inzake haar persoonlijke veiligheid op geen enkele wijze bijstand en bescherming van de bevoegde Spaanse instanties kon verkrijgen.”*

2.8. Aangezien niet wordt aangetoond dat verzoekster geen bescherming kon genieten vanwege de Spaanse overheden, kan, m.b.t. verzoeksters vrees in Spanje, een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Spanje ook niet worden vastgesteld. Uit de voorafgaande bespreking van dit geheel aan elementen blijkt duidelijk dat de conclusie van de gemachtigde van de staatssecretaris, met name *“Het argument van de betrokkenen dat een overdracht aan Spanje vanwege het niet bieden van bijstand en bescherming door de Spaanse instanties een schending zou zijn van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet weerhouden en geeft ons inziens geen aanleiding tot een toepassing van het soevereiniteitsbeginsel”* dan ook gebaseerd is op een correcte feitenvinding en steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 Vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van zorgvuldigheid en redelijkheid en schending van artikel 3 en 13 van het EVRM ingeval van terugzending naar Spanje. Dit wordt onderbouwd met volgende argumenten:

“De overnames door Spanje op basis van de Dublin verordening zijn problematisch. Er bestaat een probleem wat betreft de behandeling van de asielaanvragen.”

Verzoekster vreest dat het niet vaststaat dat de Spaanse autoriteiten haar asielaanvraag correct zullen onderzoeken. Tegenpartij toont niet aan dat er garanties bestaan op een correcte behandeling van zijn asielaanvraag. Ze is niet of minstens niet afdoende gemotiveerd daar waar ze de terugname amper toelicht en bovendien niet voldoende uitlegt waarom ze geen toepassing maakt van de soevereiniteitsclausule.

De bestreden beslissing voorziet bovendien geen garanties voor een effectieve behandeling van de asielaanvraag van verzoeker en toont niet aan dat ze de situatie van de asielprocedure in Spanje afdoende onderzocht heeft.

Het arrest M.S.S van het Europees Hof stelt hierover:

“251. The court attaches considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection (see, mutatis mutandis, Orsus and Others v. Croatia [GC],

no. 15766/03, § 147, ECHR 2010-...). It notes the existence of a broad consensus at the international and European level concerning this need for special protection, as evidenced by the Geneva Convention, the remit and the activities of the UNHCR and the standards set out in the European Union Reception Directive

254. It observes that the situation in which the applicant has found himself is particularly serious. He allegedly spent months living in a state of the most extreme poverty, unable to cater for his most basic needs: food, hygiene and a place to live. Added to that was the ever-present fear of being attacked and robbed and the total lack of any likelihood of his situation improving. It was to escape from that situation of insecurity and of material and psychological want that he tried several times to leave Greece

255. The Court notes in the observations of the Council of Europe Commissioner for Human Rights and the UNHCR, as well as in the reports of non-governmental organisations (see paragraph 160 above) that the situation described by the applicant exists on a large scale and is the everyday lot of a large number of asylum seekers with the same profile as that of the applicant. For this reason the Court sees no reason to question the truth of the applicant's allegations."

De rechtspraak van de RW en meer bepaald de arresten van de Algemene Vergadering, met name arr. nr. 56.203 en ook het arrest van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 N.S. versus Secretary of State of the Home Department en C-493/10, M.E. e.a. versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law heeft gesteld : "94. Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties in situaties zoals die welke in de hoofdingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de 'verantwoordelijke lidstaat' in de zin van de verordening 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen.(...)

106. artikel 4 van het Handvest moet aldus uitgelegd worden dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de 'verantwoordelijke' lidstaat in de zin van verordening 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling

De RW heeft deze motivering ook toegepast in een arrest met betrekking tot een terugwijzing op grond van Dublin naar Malta.' In deze zaak werd geoordeeld dat, ondanks dat de persoon geen persoonlijke elementen had aangebracht over de situatie in Malta, men toch niet onkundig kon zijn voor de tekortkomingen in het Maltees asielsysteem.

De zorgvuldigheidsverplichting houdt in dat de tegenpartij moet rekening houden met alle elementen die betrekking hebben op de zaak. De motiveringsverplichting houdt in dat geantwoord dient te worden op alle elementen die verzoekster aanbracht en dat het onvoldoende is, zoals de tegenpartij doet, enkel te stellen dat "Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de mens (EVRM). Er moet vanuit gegaan worden dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Spaanse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. (...)

De tegenpartij staft deze beweringen niet met concrete informatie omtrent de situatie in Spanje, maar gaat enkel uit van het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster toont echter concreet aan dat het asielsysteem in Spanje te wensen overlaft.

1. Problematische behandeling van asielprocedure, opvangmogelijkheden

Verzoekster verwijst in huidig verzoekschrift naar de informatie die beschikbaar is over het onderwerp, met name het rapport van de organisatie CEAR [WWW.CEAR.ES].

Dit rapport stelt voornamelijk de volgende problemen vast wat betreft de problematische toegang en behandeling van de asielpprocedure:

En 2010, 2.738 personnes ont eu accès à la procédure d'asile en Espagne. Presque 6 % de moins que l'année antérieure. Une nouvelle fois, nous faisons face au chiffre le plus bas dans l'histoire du droit d'asile en Espagne, au moins depuis qu'il a commencé à être comptabilisé en 1989. Alors même que dans des pays comme la France et l'Allemagne le nombre de demandeurs d'asile a respectivement augmenté de 13 % (47.790 personnes) et 49 % (41.330 personnes), en Espagne il est chaque fois plus difficile d'accéder à la protection internationale.

Ces chiffres révèlent les énormes et croissantes difficultés qui existent pour accéder à la procédure d'asile en Espagne, qui comme le reste des pays du sud de l'UE se transforme en « Europe forteresse».

(...)

La diminution continue des demandes d'asile met en exergue, année après année, et de façon chaque fois plus inquiétante, les énormes difficultés pour accéder à la procédure d'asile en Espagne. Les politiques de contrôle des frontières ont été consolidées et ont converti l'Espagne en une forteresse indifférente aux violations des droits de l'homme.

Après avoir étudié les causes qui provoquent cette diminution, il est notable, en premier lieu, qu'il ne s'agit pas d'une situation spécifique à l'année 2010, mais qu'il s'agit en fait de la tendance de ces dernières années. L'entrée de personnes migrantes, dites « illégales » par le Ministère de l'Intérieur, par embarcation de fortune sur les côtes espagnoles, par exemple, est passée de 39.180 en 2006 à 3.632 en 2010, à 18.057 en 2007, à 13.424 en 2008 et à 7.285 en 2009. Cette diminution de plus de 50 % par rapport à l'année dernière découle fondamentalement de l'ensemble des mesures imposées de contrôle et d'externalisation des frontières.

(...)

Sur les 3.211 résolutions émises par la CIAR concernant une protection internationale durant 2010, 74 % des demandeurs se sont vus refusés leur demande. Dans le cas de l'apatridie, ce pourcentage a atteint 99 %. Bien que nous observions une augmentation de la protection octroyée par l'Espagne aux personnes réfugiées, le statut a été accordé à 260 personnes en 2010 et un autre type de protection internationale a été accordé à 371 personnes (face Mix 179 statuts et 170 titres de protection d'un autre type en 2009), on ne peut pas parler d'une politique positive de protection.

Over de opvang wordt het volgende gezegd:

The total reception capacity in Spain is about 850 places, with priority given to vulnerable individuals. [International Detention Coalition, There are Alternatives: A handbook for preventing unnecessary immigration detention, 13 May 2011, ISBN 978-0-9871129-1-0, available at: <http://r-v.unher.org/refworld/docid/4f0c14252.html>]

Het is duidelijk dat deze capaciteit niet voldoende is.

Ook worden mensen quasi automatisch in detentie geplaatst:

Greece, Malta and Spain all use detention systematically to deal with mixed arrivals, even for some vulnerable people. Italy is the only country out of the four where detention is not used systematically. [International Catholic Migration Commission (ICMC), Mayday! Strengthening responses of assistance and protection to boat people and other migrants arriving in Southern Europe, September 2011, available at: <http://www.unher.org/refworld/docid/4102ebd12.htm>]

In de bestreden beslissing wordt enkel aangegeven dat Spanje de Europese richtlijnen heeft omgezet en dezelfde verdragen getekend heeft.

Nochtans is dit blijkbaar niet voldoende opdat ook de praktijk in Spanje wordt aangepast aan deze wetgeving.

De motivering van de bestreden beslissing is totaal tegenstrijdig.

In een gelijkaardig geval heeft Uw Raad reeds besloten dat een beslissing tot terugleiding in het kader van de Dublin verordening, de Dienst Vreemdelingenzaken een grondig onderzoek moet voeren naar de risico's op onmenselijke behandeling en naar de garanties op een eerlijke asielprocedure.

2. Schending motivatieverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel

De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met deze bekende problemen aangaande asielprocedures in Spanje.

Ze is niet of minstens niet afdoende gemotiveerd daar waar ze de overname amper toelicht en bovendien niet voldoende uitlegt waarom ze geen toepassing maakt van de soevereiniteitsclausule.

De vraag is waarom zij, in dit precieze geval, waarin een onmenselijke behandeling ingeroepen werd, het toch niet nodig achtte om de soevereiniteitsclausule toe te passen.

De bestreden beslissing voorziet bovendien geen garanties voor een effectieve behandeling van de asielaanvraag van verzoeker en toont niet aan dat ze de situatie van de asielprocedure in Spanje afdoende onderzocht heeft.

Artikel 19.1 en 19.2 van de Dublin verordening stellen:

"1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname van een asielzoeker, stelt de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, de asielzoeker in kennis van de beslissing om het asielverzoek niet te behandelen en van de verplichting om de asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling. 2. De in lid 1 bedoelde beslissing wordt gemotiveerd. In de kennisgeving wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep of bezwaar worden aangetekend. Dit heeft geen opschortende werking voor de overdracht, tenzij het gerecht of de bevoegde instantie, indien de nationale wetgeving daarin voorziet, naar gelang van het geval een andersluidende beslissing neemt."

De Raad van State herinnert er ons, in een arrest van 2 juni 2005⁶, aan dat het systeem voor de vaststelling van de verantwoordelijke staat berust op regels die termijnen vaststellen die voornamelijk als bedoeling hebben om de asielzoeker niet in het ongewisse te laten. De Raad van State wees er de Dienst Vreemdelingenzaken bij die gelegenheid op dat de asielzoeker ervan op de hoogte moet worden gebracht dat er een akkoord is tot overname.

3. Soevereiniteitsclausule

Artikel 3.2 van de Dublin verordening geeft aan elke lidstaat de mogelijkheid om een asielprocedure wel in behandeling te nemen ook al is deze lidstaat er ingevolge de Dublin verordening niet toe verplicht.

Via haar advocaat heeft verzoekster uitdrukkelijk gevraagd om de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Het arrest van uw Raad van 10.04.2008 meent dat tegenpartij in haar beslissing dient te motiveren waarom ze de soevereiniteitsbeslissing niet heeft toegepast:

"Voorts betwist de verwerende partij niet dat zij, in acht genomen de soevereiniteitsclausule zoals voorzien in artikel 3 §2 van de Verordening 343/2003, kan beslissen zelf de asielaanvraag te behandelen, zelfs al is zij daartoe niet verplicht. In casu kwam het verwerende partij toe op een afdoende manier te motiveren waarom zij, rekening houdende met de elementen in het dossier en meer bepaald met de brief van 22 januari 2008, geen toepassing wenste te maken van deze clausule. Zij lijkt daartoe echter in gebreke te zijn gebleven."

4. Gebrek aan onderzoek van de asielprocedure in Spanje in de zin van art. 13 E.V.R.M.

Tegenpartij heeft nagelaten de situatie te onderzoeken. Er wordt enkel verwezen naar het feit dat de Spaanse staat bepaalde Europese richtlijnen heeft omgezet.

Ze heeft daarmee het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Op 10 november 2008 schortte een Nederlandstalige kamer van de RW een uitwijzing naar Athene op: « Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het past in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet om de overvloedige documentatie en berichten betreffende asielaanvragen in Griekenland in detail op te sommen. Het volstaat alleen al te verwijzen naar de beslissingen van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 22 oktober 2008 en 1 september 2008 waarbij aan België wordt gevraagd om de kandidaat-vluchtelingen niet te repatriëren naar Griekenland. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de haar toegestuurde documentatie, en de algemeen gekende toestand in Griekenland, heeft betrokken bij de voorbereiding van de bestreden beslissing. Aangezien geen enkel motief is gewijd aan de zorgwekkende situatie van Irakese kandidaat-vluchtelingen in Griekenland, maakt verzoeker, op eerste gezicht, aannemelijk dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.»

Op 31 oktober 2008 behandelde een Franstalige kamer van de RW het annulatieberoep van een beslissing tot overdracht genomen op 16 oktober 2007. Vaststellend dat garanties ontbreken wat de voortzetting van de procedure in Griekenland betreft, schorste uw Raad de bijlage 26 quater. De beslissing tot overdracht werd geannuleerd.

Zelfs indien er garanties zouden zijn is tegenpartij niet vrijgesteld van de verplichting om een evaluatie te maken van de beschuldigingen van slechte behandeling in een concreet geval, wanneer het over een eventuele terugkeer naar Griekenland oordeelt.'

De complexiteit van de juridische vragen in dit dossier en de risico op schending van fundamentele rechten tonen ontegensprekelijk aan dat het middel ernstig is."

3.1. Net zoals in punt 2.2. vastgesteld, stelt de Raad ook hier vast dat waar verzoekster in de uitwerking van het middel niet aangeeft op welke wijze artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet is geschonden, het middel in die mate dan ook onontvankelijk is. De Raad herhaalt verder haar eerdere vaststelling in punt 2.2. dat aan de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet werd voldaan.

Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Samenhangend met de materiële motiveringsplicht, legt het zorgvuldigheidsbeginsel de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De betrokken overheid dient zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schendingen van artikel 3 van het EVRM.

3.2. Wat betreft artikel 3 van het EVRM verwijst de Raad naar de algemene beginselen van het EHRM terzake zoals aangehaald in punt 2.4. Daaruit blijkt dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht,

rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh v. Nederland*, § 148).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (f)).

3.3. Bij nazicht van het administratief dossier stelt de Raad vast dat aan verzoekster tijdens het gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken op 11 januari 2012 in het kader van een eventueel overnameverzoek op grond van de Dublin-verordening werd gevraagd: *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?”*, waarop verzoekster enkel antwoordde: *“Ik werd bedreigd in Spanje”*.

3.4. Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet of minstens niet afdoende gemotiveerd is daar waar ze de terugname (*in casu*, overname) amper toelicht en bovendien niet voldoende uitlegt waarom ze geen toepassing maakt van de soevereiniteitsclausule in de Dublin-verordening, wijst de Raad erop dat reeds hierboven (zie punt 2.8) is vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bewering van verzoekster, namelijk *“Ik werd bedreigd in Spanje”* en de door haar aangebrachte elementen zorgvuldig heeft onderzocht. Op basis van een correcte, omstandige en afdoende motivatie kon de gemachtigde besluiten dat *“Het argument van de betrokkene dat een overdracht aan Spanje vanwege het niet bieden van bijstand en bescherming door de Spaanse instanties een schending zou zijn van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet weerhouden en geeft ons inziens geen aanleiding tot een toepassing van het soevereiniteitsbeginsel.”* Aangezien niet werd aangetoond dat verzoekster geen bescherming kon genieten vanwege de Spaanse overheden, kon een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Spanje ook niet worden vastgesteld. Verzoeksters loutere kritiek kan niet worden aangenomen.

3.5. Verzoekster stelt dat bestreden beslissing geen garanties biedt voor een effectieve behandeling van de asielaanvraag van verzoekster in Spanje, dat de situatie van de asielprocedure in Spanje niet afdoende werd onderzocht, dat niet werd aangetoond dat er garanties bestaan op een correcte behandeling van de asielaanvraag en dat de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsverplichting geschonden zijn omdat de gemachtigde van de staatssecretaris niet heeft geantwoord op alle elementen die verzoekster aanbracht.

Hoewel niet alle bewijslast bij verzoekster dient gelegd te worden en een Staat het reëel risico voornamelijk dient te beoordelen op basis van feiten waarvan het kennis had of kennis had moeten

hebben, komt het in principe aan de verzoekster toe om een begin van bewijs aan te leveren die een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van bestemming aannemelijk maakt. De Raad stelt vast, zoals blijkt uit het administratief dossier, dat tijdens het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 januari 2012 m.b.t. een eventueel overnameverzoek, alsook daarna, de verzoekster op geen enkel moment een bezorgdheid of grief uitte over de asielprocedure of opvang in Spanje. Bovendien woonde verzoekster tot voor kort in Spanje, verklaarde verzoekster over een verblijfsvergunning te beschikken die verlengd zou worden en zijn er familieleden aanwezig, zodat de vraag zich stelt of verzoekster wel opvang nodig heeft.

3.6. Verzoekster vreest dat de Spaanse autoriteiten haar asielaanvraag niet correct zullen onderzoeken en verwijst naar de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met name *M.S.S v. België en Griekenland* van 21 januari 2011; het Europees Hof van Justitie, met name zaken C-411/10 en C-493/10 van 21 december 2011, alsook arresten van de Raad.

3.7. Ter ondersteuning van haar vrees haalt verzoekster een aantal passages aan uit een rapport van de organisatie CEAR, van ongekende datum, waarin volgens verzoekster problemen worden vastgesteld voor wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de behandeling van asielaanvragen. Om de bewijswaarde van gegevens uit rapporten te kunnen beoordelen is het nodig dat een rapport in zijn geheel wordt gelezen. In die zin kan er niet slechts worden uitgegaan van enkele gedeeltes die verzoekster citeert uit het CEAR rapport. In zoverre er in deze gedeeltes wordt gesteld dat in 2010 minder personen toegang hebben gehad tot de asielprocedure dan in vorige jaren, stelt de Raad vast dat deze cijfers voornamelijk betrekking hebben op de problematiek van toegang tot het grondgebied en toegang tot bescherming in het specifieke kader van een politiek van versterkte grenscontrole in Spanje, in het bijzonder met betrekking tot de bewaking van de Spaanse zeegrenzen en de externalisering van het grensbeleid. Uit de gedeeltes van dit rapport blijkt voorts niet dat er zich ernstige problemen zouden stellen met betrekking tot de behandeling van asielaanvragen op zich tijdens de asielprocedure in Spanje.

De Raad merkt op dat deze gedeeltelijke schets van een welbepaalde situatie bovendien niet van toepassing is op de concrete en individuele situatie van verzoekster. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de Spaanse overheden in een brief van 4 april 2012 uitdrukkelijk de verantwoordelijkheid voor de asielaanvraag van verzoekster hebben aanvaard en de Belgische overheden ook uitdrukkelijk vragen om met de bevoegde Spaanse overheden in contact te treden zodat informatie over de aankomstdatum en plaats van verzoekster kan worden uitgewisseld en een passende vrijgeleide voor verzoekster kan worden voorzien. De toegang van verzoekster tot het Spaanse grondgebied en tot de asielprocedure in Spanje is dan ook gegarandeerd.

Inzake opvang citeert verzoekster uit een gedeelte van een rapport van de International Detention Coalition (mei 2011) een enkele zin waarin wordt gesteld dat de opvangcapaciteit in Spanje 850 plaatsen betreft, waar prioriteit wordt gegeven aan kwetsbare individuen. Volgens verzoekster is deze capaciteit duidelijk niet voldoende, de Raad merkt evenwel wel op dat nergens in het geheel van het rapport wordt gesteld dat deze capaciteit niet voldoende zou zijn, noch wordt in het rapport gesteld dat uit deze capaciteit een schending van artikel 3 van het EVRM zou voortvloeien. Integendeel, uit het rapport blijkt dat het Spaans opvangprogramma wordt geprezen door UNHCR omwille van de hoge standaarden. Met haar loutere bewering dat deze capaciteit niet voldoende is, toont verzoekster geenszins aan dat het opvangbeleid van asielzoekers in Spanje een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Tenslotte stelt verzoekster dat mensen quasi automatisch in detentie worden geplaatst in Spanje en citeert ze daarvoor een gedeelte uit een rapport van de International Catholic Migration Commission (september 2011). Evenwel, merkt de Raad op dat dit rapport betrekking heeft op de specifieke situatie van gemengde migratiestromen, met name bootvluchtelingen en andere migranten, die aankomen op de kusten van Spanje. Deze gedeeltelijke schets van een welbepaalde situatie is niet van toepassing op de concrete en individuele situatie van verzoekster aangezien de Spaanse overheden uitdrukkelijk hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van haar asielaanvraag hebben aanvaard en de verzekering bieden dat de passende vrijgeleide zal worden voorzien, in het licht van het feit dat ze in het bezit is van een Spaanse verblijfsvergunning die verlengbaar is, zoals verzoekster eerder aangaf tijdens het gehoor op 11 januari 2011 bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoekster eerder stelde dat ze deel uitmaakt van de groep personen die (internationale) bescherming vraagt, dat deze groep duidelijk is gedefinieerd en men op basis van de rapporten die hierboven worden aangehaald ervan uit kan gaan dat deze groep niet de vereiste bescherming krijgt,

merkt de Raad op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat ze effectief behoort tot een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen. Integendeel, uit de aanvaarding van het Dublin overnameverzoek door de Spaanse overheden blijkt dat verzoekster verzekerd is van de toegang tot het Spaanse grondgebied en de toegang tot de Spaanse asielprocedure.

Verzoekster stelt dat het risico op schending van artikel 3 van het EVRM samen moet worden beschouwd met een risico op schending van artikel 13 van het EVRM dat luidt: *“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”*. Verzoekster stelt dat het neergelegde rapport aantoonde dat er bij terugkeer naar Spanje geen effectief rechtsmiddel ter beschikking gezien het flagrant gebrek aan advocaten, tolken en sociaal assistenten. De Raad merkt op dat er echter geen enkel rapport werd neergelegd die deze bewering hard maakt, en een lectuur van de geciteerde rapporten ook niet toelaat om tot die vaststelling te komen.

Verzoekster toont niet aan dat een overdracht aan Spanje haar zal bloot stellen aan risico's die voortvloeien uit tekortkomingen in de Spaanse asielprocedure, noch dat ze zal worden blootgesteld aan detentie- en/of leefomstandigheden die vernederende behandelingen vormen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.8. In zoverre verzoekster verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 van 21 december 2011, en stelt dat de gemachtigde enkel uitgaat van het vertrouwensbeginsel, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie daar over het volgende stelde: *“78. Uit een onderzoek van de teksten die het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vormen blijkt dat dit stelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.*

79 *De Uniewetgever heeft juist wegens dat beginsel van wederzijds vertrouwen verordening nr. 343/2003 vastgesteld en de in de punten 24 tot en met 26 van het onderhavige arrest bedoelde overeenkomsten gesloten om de behandeling van asielverzoeken te stroomlijnen en te voorkomen dat het stelsel verstopt raakt doordat de autoriteiten van de staten talrijke asielverzoeken van één verzoeker dienen te behandelen, om meer rechtszekerheid te bieden met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen en om aldus „forum shopping” te voorkomen. Het geheel heeft hoofdzakelijk tot doel om in het belang van zowel de asielzoekers als de deelnemende staten de behandeling van asielverzoeken sneller te laten verlopen.*

80 *Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.”*

3.9. Niettemin, sluit het Hof niet uit dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

Het Hof benadrukt echter dat: *“82. Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven. 83. De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel. 84. Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C 411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen.*

85 *Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk onbeduidende schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de in deze verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.*"

3.10. Hoewel niet elke schending van een grondrecht alsook niet elke schending van bepalingen uit de EU asielrichtlijnen 2003/9, 2004/83 en 2005/85, gevolgen heeft voor de toepassing van de Dublin-verordening, stelt het Hof evenwel: *"86. Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling."*

3.11. Uit wat vooraf gaat (zie punten 3.2 tot 3.8) blijken geen zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Spanje sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang (zie HvJ 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, par. 86 Engelstalige versie: *"systemic flaws"*, Franstalige versie: *"défaillances systémiques"*), zodat er in het geval van verzoekster geen sprake is van ernstige, op feiten berustende gronden om aan te nemen dat de verzoekster een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest bij overname door Spanje.

Aangezien het vertrouwensbeginsel niet werd weerlegd, is het bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing de overdracht aan Spanje als volgt motiveert:

"Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Spaanse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook golden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Spanje kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering" en besluit dat er geen grond is voor de toepassing van het soevereiniteitsbeginsel.

De verzoekster toont met haar uiteenzetting in haar tweede middel niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES